

**Raftul
Denisei**

Colecție coordonată de
DENISA COMĂNESCU

HANIF
KUREISHI ■
ni
mi
cul

Traducere din engleză de
CRISTIAN IONESCU

HUMANITAS
fiction

Redactor: Raluca Popescu
Coperta: Angela Rotaru
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
Corector: Cristian Negoită
DTP: Dragoș Dumitrescu, Carmen Petrescu

Tipărit la Art Group

HANIF KUREISHI
THE NOTHING
Copyright © 2017, Hanif Kureishi
All rights reserved.

© HUMANITAS FICTION, 2019, pentru prezenta versiune românească

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
KUREISHI, HANIF
Nimicul / Hanif Kureishi;
trad. din engleză de Cristian Ionescu. – București:
Humanitas Fiction, 2019
ISBN 978-606-779-474-8
I. Ionescu, Cristian (trad.)
821.111

EDITURA HUMANITAS FICTION
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 021/311 23 30

Pentru Kier Kureishi

UNU

Într-o noapte în care mă simt bătrân, bolnav, complet stors de sămânță și chiar n-am nevoie să mergă ceva mai rău de-atât, aud zgomotele iar.

Sunt sigur că fac amor în dormitorul lui Zenab, care e lipit de al meu.

Mă întreb dacă e doar imaginația mea înfierbântată, dar nu cred. Astea nu-s zgomote pe care le-am mai auzit în casa noastră. Locuim într-un apartament spațios, cu plan deschis, care se întinde pe un singur etaj. Ușa de la camera mea nu stă niciodată închisă, în caz că am nevoie s-o strig pe Zee în timpul nopții.

Rămân nemișcat și mă concentrez până mă conving că nu delirez sau am flashbackuri halucinatorii de la LSD-ul luat pe vremuri. Sunt șoapte, gemete și apoi țipete. Vocea e a ei.

Ar putea fi și el. Prietenul meu.

Mă aștept să mor oricând. Gândul morții mă ajută să trăiesc, dar mă face și curios. Ochii m-au lăsat și sunt cam fudul de-o ureche, mai ales când e multă lume în jur și când nu văd fețele oamenilor. Dar diminețile, când Zee se trezește mai târziu, stau întins

și ascult. E o lume întregă în blocul ăsta londonez, deși sunt doar câteva apartamente. Aud liftul din casa scării, zăngănitul ușilor de metal care se deschid și se închid, frânturi de conversații pe hol, televizoare, radiouri. Noaptea ascult vulpile, bețivii, sirenele de poliție, strigătele disperate de ajutor, viața secretă a zidurilor și bâzâitul vibratorului nevesti-mii, care sună ca un aparat de ras electric.

Dimineța ascult păsările. Într-un pom din fața clădirii noastre s-au aciuat zece peruși verzi, pe care Zee și cu mine îi urmărim cu mare interes. În apropiere e un șantier de construcții. Zona asta, Victoria, e permanent în renovare. N-o să apuc să-i văd noua înfățișare. Preferam Londra neagră de funingine, mai dărăpănată, care avea ceva sublim în deznădejdea ei postbelică. Nebunii erau internați în ospicii, însă acum oamenii sănătoși o duc mult mai rău în birouri. Lumea asta nouă pare banală și obosită. Sunt prea mulți bani la Londra. Generația mea a trăit prea mult.

Mă bucuram de amurgul vieții și mă stingeam încet și fără griji. Și-acum se-ntâmplă asta.

Adevărul e întotdeauna o surpriză – îmi zvâcnesc pleoapele, de la efortul de-a asculta. Gura mi-e uscată. Am șoldurile terminate și picioarele nu-s bune de nimic. Mă chinui să mă întorc un pic mai înspre ușă, târându-mi corpul de-a lungul saltelei.

Mâna se întinde să aprindă lumina și dărâm ceașca de cafea pe podea. Face un zgomot colosal, de parcă am dat cu barosul într-o cratiță.

Încremenesc.

Zee îmi spune că sunt un soț suspicios, sceptic, neîncrezător și mereu gata să vadă partea sordidă a lucrurilor; un amestec de dorință și boală. E adevărat, îmi câștig existența imaginând lucruri – iar imaginația e cel mai periculos loc de pe Pământ.

Dar, dacă nu cumva vecinii mei tocmai au adoptat niște porci – ceea ce e puțin probabil, dat fiind că sunt arabi –, sunetul ăsta nou e omenesc.

Îmi țin respirația și încerc să disting ceva în semi-întunericul de pe hol. Simt miros de fum de țigară. Îmi spun în sinea mea că, nu mai târziu de săptămâna trecută, Zee mă pieptăna, îmi mângâia barba și îmi făcea masaj cu ulei de nucă de cocos. Mă săruta pe piept și îmi freca urechile. Îmi scotea UGG-urile călduroase ca să-mi dezmierde picioarele și degetele, în timp ce stăteam ridicat pe perne, cu termometrul în plisc.

Nevăzute, dar nu și neauzite, zgomotele nu scad în intensitate. Rămân cât pot de treaz, deși mi-am luat pilula. Zee s-a asigurat că o înghit. A fost exagerat de drăguț mai devreme, în mod cert un semn de nervozitate, ținând cont că în ultima vreme s-a purtat cu oarecare răceală. Eddie mi-a adus apa și a rămas în spatele ei, în cadrul ușii, zâmbind cu o complicitate mută.

— Noapte bună, Eddie! Cu ce te întorci în Soho? Nu e prea târziu? Dacă vrei să dormi pe canapea, ești bine-venit, firește, i-am spus.

I-am scrutat din priviri. Au avut grijă să nu se uite unul la altul când am făcut acest gest de bunăvoință. Acum înțeleg de ce.

Eddie a acceptat oferta.

— Mulțam, Waldo! Foarte amabil din partea ta, ca de obicei! O să-mi fie numai bine pe canapea. Ne vedem dimineață! Somn ușor, amigo!

Mi-am băut încet espressoul dublu, asta fiind tabloul meu de dinainte de culcare. Îmi place să simt gustul amar al cafelei negre în cerul gurii.

A fost o seară ca oricare alta. Acum sunt convins că le aud vocile, îngemădate, relaxate și vesele, cum stau ei întinși unul lângă altul – goi, îmi închipui.

După douăzeci de ani de căsnicie – și cu o diferență de vârstă de douăzeci și doi de ani între noi –, cred că e prima oară când devotata mea Zenab mi-e necredincioasă. De fapt, sunt sigur. Știu că zic mereu să nu crezi ce-ți spune oricine, dar Zee e o femeie sinceră. Ar oripila-o chiar și simpla aluzie c-ar fi incorectă. Îndeobște, e o formalistă. Cu excepția unui incident petrecut în copilăria ei din India, ceva legat de o crimă, a fost crescută cât se poate de respectabil. Ai putea spune chiar că era prea onorabilă pentru binele ei, că se priva de prea multe plăceri.

Acum a descoperit câteva. Recuperează timpul pierdut. Nu-i niciodată prea târziu. Pe măsură ce vocile continuă, sunt cuprins de groază și excitare. Poate că senzațiile sexuale se atenuază, dar am aflat pe pielea mea că libidoul, ca și Elvis sau gelozia, nu moare niciodată. Știu oameni activi sexual la optzeci și cinci de ani. Cine a spus că ai nevoie de erecție, de un corp sau de orgasm ca să faci sex?

Încep să-mi imaginez ce fac și în ce poziții. Oare ea s-a așezat în genunchi? Oare se sărută când se cufundă din nou în pasiune? Un trup, un animal.

Îmi place să cred că văd. Am fost întotdeauna un aparat de filmat – am făcut peste douăzeci de filme și documentare. Potrivit unor reviste de cinema, două dintre ele se regăsesc în topul celor mai bune o sută de filme făcute vreodată. Sau erau două sute? Ca realizator de film, am trăit ca să văd lucruri. Noi, regizorii, suntem niște voyeuri care lucrează cu niște exhibiționiști. Acum, la final, continuu ca observator.

Privitul întreține minunăția lumii. Și sexul, chiar dacă sunt imobil, aproape o legumă într-un scaun cu rotile, poate fi intens. Îmi amintesc de gustul și mirosul ei, ultima și singura mea dragoste, Zee, al cărei corp mi-a adus cele mai mari bucurii. Rememorez cât de dezinhibată a devenit de dragul meu, și jocurile noastre.

Acum deschide gura pentru altul. Degetele îi apucă sula. Poate că el o trage de păr, așa cum îi place.

Lucrând cu sunet și cu imaginația mea, vizualizez unghiurile și tăieturile de montaj, făcând singurele filme adevărate de care sunt în stare zilele astea, filme derulate în minte. Mă gândesc, în mod constant și cu mânie, la meseria de artist. Am reușit să termin câteva filme de cinci minute în ultima vreme și nu sunt rele, ba chiar sunt mai libere decât multe dintre cele de dinainte, când mă agitam și erau atâția bani la mijloc. O să i le arăt bunei mele prietene Anita, când mai vine pe aici. Ea se pricepe să fie și încurajatoare, și extrem de critică.

Dragostea îi schimbă pe oameni, se spune. Sau oamenii se îndrăgostesc ca să se schimbe, după ce-au fost dezamăgiți. Sau când sunt sătui de ei înșiși. Aici, s-a schimbat ceva pentru totdeauna. Urmează o reșezare.

Cine ar fi crezut? Ani întregi din viața mea au căpătat alt sens cât ai clipi.

O să am nevoie de timp ca să întorc situația pe toate părțile – și n-am prea mult la dispoziție. Dar, cel puțin, îmi rămâne restul nopții ca să reflectez. De dormit, pot să dorm mâine.

De dimineață, nici urmă de haină sau de pălărie pe hol. Și nici miasme de animal. Eddie și-a luat tâlpășița.

După știința mea, a dormit la noi de cel puțin zece ori, chircit pe canapea. Adeseori, e în casă când mă trezesc. Îi face plăcere să rămână la micul dejun și să comentăm știrile în timp ce se îmbracă. Are un apetit nemăsurat și buze unsuroase. Îi place cum gătește Zee, mai ales omleta ei cu mix de condimente picante. Bagă în el de parcă n-a mâncat de-un secol și nu știe când o să mai dea norocul peste el.

Presupun că așa economisește banii pe care i-ar da pe masa de prânz, ca să-i ajungă pentru biletul de autobuz până în Soho. Uneori, se spală și se aranjează un pic înainte de plecare. În ultimele câteva luni, apartamentul nostru i-a devenit refugiu. Dă telefoane de la noi, se descalță de pantofi și-și cocoată picioarele pe canapea, ascultând non-stop jazzul enervant de zglobiu care-i place lui.

Acum, că lucrurile s-au schimbat între ei, și-a făcut ieșirea devreme. Evită să mă vadă. Sau, mai curând, nu vrea să-l vad eu. Dar îl cunosc suficient de bine. Acum, că a prins gustul viitorului, se va întoarce pentru încă o îmbucătură. Sunt sigur că asta se va întâmpla curând.

Adică diseară.

Sunt nerăbdător să aflu cum va evolua această nouă fază de exaltare. Se joacă cu mine. Ce risc își asumă! Când îmi pierd cumpătul, pot fi brutal. S-a lăsat orbit de pasiune. Nu mai gândește. Dar eu gândesc și sunt deja cu câteva mutări în fața lui – pentru moment.